

S T A N Ț E

I

Atât ți-am privit trupul, că l-am furat cu ochii;
Atât ți-am sorbit glasul, că vorba ți-am răpit.
Doar umbra ta rămâne să miște vis de rochii
Și ce mai spui răsună ca un ecou slăbit.

Strâng vânt și strâng cenușă la pieptul lor de-o seară
Acei cu care poate credeai că m'ai înfrânt,
Când pătimaș în suflet adun ca 'ntâia oară
Lumina linii tale curată ca un cânt.

Dar dacă tot mai sufăr și încă sânger, nu e
Cum crezi că plâng făptura cu buzele de lut —
Plâng vremea care 'n mine nimicitoare sue
Cu moartea mea smulgându-ți eternul tău sărut.

II

Precum de orice lucru în zilele cu soare
O umbră își anină făptura de-amăgeli —
De tine mi-am prins dorul, rețea tremurătoare
De patimi, de suspine, de spaima că mă 'nșeli.

Supus el te urmează oriunde-ți duce pasul,
Nu poți scăpa de dânsul oricât de mult ai vrea.
Chiar și în somn alături de tine își ia masul —
Așa va fi să fie cât ține viața mea.

Dar când, eu mort, doar viersul acesta va rămâne,
Lumina lui chema-va de-acuma umbra ta.
Oriunde și 'n tot locul cuvintele-mi stăpâne
Vor ști să mi te lege și tu le vei urma.

III

Când râzi își scutur salba de rouă crengi în tremur,
Cu-o șoaptă chemi izvoare și iernile dezlegi,
La pasul tău, ca iarba pe câmpuri, mă cutremur
Și cu privirea floare de primăvară legi.

O taină mă 'nrudește cu tot ce te 'nconjoară.
Din mine pân' la tine duc mii și mii de punți.
Obrazul tău mă 'nvață pământu 'ntâia oară.
In ochii mari porți noaptea și ziua 'n dinți mărunți.

Ești cheia ce deschide comorile iubirii,
Ești zidul ce păstrează refugiul cel mai drag.
De ai muri, se pierde tot înțelesul firii
Cum pier, de le rupi firul, mărgelele șirag.

IV

Izvorul unde tânăr băusem altădată
Mi-întinde iarăși ceruri din alte primăveri —
Mi-e vara împlinită și toamna numărată;
Ce vrea cu mine soarta? Și tu ce mai îmi ceri?

Iubire aprilină cu zâmbete și cântec —
La jocurile tale nu pot să mai mă prind.
Ce mi-a fost viers pe buze în suflet mi-e descântec,
Când pătimașe vânturi vin totul pustiind.

Mai bine lasă spinul cu floarea lui de sânge
Stingher să înflorească și 'n toamna lui să stea,
Tu, care crezi că vremea și moartea se înfrânge,
Și treci înfășurată în biruința ta.

V

Nu-mi pasă dacă 'n juru-mi urzesc din ură oameni
Priviri iscoditoare și vorbe cu venin,
Cât timp în ochi și 'n cuget cu nimeni alta sameni
Și din adâncuri oarbe îmi nălucești senin.

Nu-mi pasă de e blestem sau har pe a ta buză,
In care cu nesațiu din plin m'am adăpat,
De ești un demon fraged sau o plăpândă muză,
De porți în piept cenușa sau focul inspirat.

Ești tu — și îmi ajunge să fii cum ești: unică.
Din sutele de veacuri, doar unul te-a născut;
Din miile de stele, doar o planetă mică;
Din toată omenirea, doar sufletu-mi tăcut.

VI

Pe rugul ce mă arde te vei urca odată.
In flacăra iubirii și tu te-i mistui.
Privirea ta de piatră, azi dură și curată,
Iși va topi seninul și se va adumbri.

Mândria frunții nalte se va lăsa umilă
Pe pieptul unde jarul dorinței va fi strâns,
Și limpedele zâmbet, ce n'a știut de milă,
L-o turbura ghehena fierbintelui tău plâns.

In vâlvătăi de patimi cădea-vor în cenușă
Trufașe brațe albe și visuri, la un loc.
Căci n'o să poți — ca mine — prin tainica ei ușă,
S'ajungi la nemurire, cu aripe de foc !

VII

Așa cum în furtună loviți trosnesc tufanii
Și-și clatină tulpina și-o surpă la pământ,
Iubirea ta cumplită îmi prăvălește anii
Și-mi spulberă frunzișul de amintiri în vânt.

Cu sila își deschide o neînfrântă cale;
Dă jos credinți de-o viață și îndrăgiri de-o zi,
Cu jertfa lor sporește puterea slavei tale,
Pe inima-mi pustie să poți în veci domni.

De-acuma ești stăpâna! Din mine până 'n zare
Nu zboară o dorință, nu tremură un gând,
Să nu ți se închine cucernic la picioare —
Și-ți sunt o alăută de laude sunând.

VIII

Să-ți pot uita făptura fugii în codru verde,
Și-am strâns în brațe, albă, tulpina unui fag —
Dar am simțit cu spaimă copacul că se pierde
In trup de fată, fraged și despuiat și drag.

Să-ți pot uita privirea, ascunsu-m'am în noapte,
Dar stelele cu ochii tăi galeși m'au găsit
Și glasul tău din umbră, în cântece și șoapte
De ape nevăzute, revine deslușit.

Atunci cu îndârjire am coborât în mine,
Durai o mănăstire pe temelii de gând.
Dar la altar, în locul icoanelor străine,
Mă aștepta obrazu-ți și îmi zâmbea plâpând.

ION PILLAT